

GENERATIA NOUA

PRIM-REDACTOR:
G. RUSSE-ADMIRESCU

SECRETAR DE REDACTIE:
A. NAUM-PLOESCI

SUMARUL:

1) Despre Bronșite.	de Dr. V. Babeș
2) Sunt singur	„ Sc. Orăscu
3) Hamlet.	„ Bonif. Florescu
4) Vitejia Ovreilor.	„ Dim. Stăncescu
5) Te ai dus (versuri)	„ Elena Orrida
6) Presa noastră	„ „Generația Nouă“
7) Drăguțe Flori. (versuri)	„ G. Russe-Admirescu
8) Studiu agricol	„ I. Păsăreanu
9) Intr'o Cafenea (versuri)	„ G. Russe-Admirescu
10) Ad. Leuconoen (versuri)	„ A. Naum—Ploesci
11) Bibliografie	X—Y.

REDACTIA

48—Str. Bateriilor—48

BUCURESCI

ADMINISTRAȚIA

48 Str. Bateriilor—48

BUCURESCI

„GENERATIA NOUA“

Revistă literară-Ştiinţifică

Donator: Comte Pierre de Roma

Ştimate Domnule Admirescu,

În calitate de fondator şi proprietar al Revistei „Generaţia Nouă“, având nevoie de un preşedinte activ şi tot de-o dată şef Redactor al publicaţiunii literare susnumite, am cercetat comitetul literar existent să vedă pentru cine ar opina?

Indrumarea opiniunii fiind de partea D-v, cu respect vă rog atât eu, cât şi membrii comitetului, a primi această sarcină.

Al. D-r. Ed. M. Adamski (Publicist)

STIMABILE DOMN,

Omorat Comitet,

Sunt prea tînăr ca să nu mă simt măgulit de onoarea ce-mă faceţi, pe care d-v o numiţi *sarcină*.

Mă voiü sili—natural, pe cât puterile îmi vor permite—a fi demn de această cinste şi voiü căuta să corespund atât gustului cetitorilor, prin arangiarea materiilor necesare unei reviste literare, cât şi opiniunii d-v, care mă face a crede că a pornit din nişte suflete excesiv de bune.

Al Dv. prieten
G. Russe-Admirescu.

DESPRE BRONCHITE

Domnelor și domnilor,

Este un fapt curios, că bólele noastre cele mai frecvente cu cari ne-am obișnuit, sunt acele de cari se știe mai puțin, și cari de și pot deveni periculoase, ne cauzează puțină grijă.

Bólele despre care voi avea onórea a vorbi astăzi sunt cele mai cunoscute și cele mai frecvente, căci fie-care din noi va fi avut ori anghină, ori răgușală, ori guturái, și câți dintre noi n'aú avut séu au chiar și acuma vre un catar cronic al gátului, séu resturile unei bronșite, totuș ínse cunoștințele noastre despre aceste bóle sunt puțin răspândite. Putem dice că 250/10 din toți ómenii, și dintre ómenii mari cei mai mulți, mor de bólele aparatului respirator, mai cu sémă de oftică, de pneumonií, de bronșite și influențe, precum și de consecințele acestor bóle.

Ínainte de tóte sunt locuitorii orașelor cari dau contingentul cel mai mare pentru aceste bóle.

Medicii au căutat de mult să afle cauzele lor, dar până

la începutul deceniului trecut nu s'a știut nimic sigur asupra naturii lor.

Cu întinderea cercetărilor bacteriologice însă, s'au aflat la toate aceste afecțiuni niște microbi, cari s'au putut cultiva în stare de puritate și cari au putut produce la animale, bóle semnătore, așa încât nu mai este în îndoială că, toate aceste bóle sunt infecțioase și molipsitoare până la un punct.

Pe când inse pentru anumite bóle despre cari am vorbit, există mijloce și dispozițiuni generale prin cari să prevenim bóla, pentru o mare parte a bólelor aparatului respirator nu s'a putut încă formula atari măsuri.

Suntem însă pe cale, pe baza cercetărilor făcute la institutul nostru, să aflăm mijloce de preveniri chiar și pentru aceste bóle.

Cred că totă lumea știe că un catar nasal, un guturai se poate căpăta dela o altă persoană, mai cu seamă în timpul schimbării brusee a temperaturii, așa încât mulți ómeni se feresc să fie în contact intim cu alți ómeni cari sufăr de guturai. Însă până acuma nu s'a putut găsi cu siguranță microbul acestei bóle.

Gura și nasul sunt totdeauna pline cu microbi, căci tocmai pelița mucósă, ce acoperă aceste cavități, servă ca un fel de filtru care reține masa cea mare a microbilor pe cari îi aspirăm la fiecare respirațiune. Și știm că mulți din acești microbi sunt periculoși, așa încât pot produce bóle la indiviđi predispuși.

Din cauza acestei mulțimi de microbi este greu să zicem, că dacă există un guturai, care din ei produce bóla.

Altfel stă lucrul, decât la o bóla se află în gură séu în nas niște produse, niște mase particulare, cari nu se

află la ómenii sãnãtoși cum sũnt, spre exemplu, pseudo-membranele, plãcile albe la diferitã, sau masele de flegmã la influențã, sau decã bóla se întinde în profunzimea țesãturilor, unde la un om sãnãtos nu esistã microbi.

Decã în aceste bóle aflãm totdeauna un singur fel de microbi în interiorul flegmei seu membranelor, seu în țeseturile profunde, putem đice cã acest microb trebuie sã aibã óre-care rol pentru producerea bólei.

Nici sãngele sãnãtos nu conține microbi. Dar decã la o atare bóla a gãtului, la diferitã, la pojar, la rugeolã, la influențã, esistã febrã, adecã cãldurã, atunci sãngele conține de multe óri microbi și acești microbi trebuie dar sã ne atragã atențiunea.

Nu e însă destul sã aflãm microbi în sãnge ca sã putem zice cã acești microbi sũnt cauza bólei, cãci am constatat cã tocmai în bólele cãilor respiratóre se slãbesce sau se distruge pelița finã a mucósei ce se opune intrãrii microbilor în sãnge, așa încãt aceste bóle vor fi mai totdeauna complicate, adecã avem a face cu bóla primitivã, cu microbul seu și afarã de acãsta încã cu asociația microbialã, adecã cu invasiunea altor microbi, microbii pu-roiului, infecțiunii putride seu septice, etc.

Tóte acestea ingreunãzã mult descoperirea adevãratului microb al bólei, aceea ce este însă necesar pentru a putea proceda în cunoștințã de cauzã în contra bólei.

Totuș însă am reușit sã aflu microbul influenței, adecã al bólei ce a bãntuit încã nu de mult chiar la Bucuresci.

Influența e o bóla cãt se póte de rãspãnditã și de generalã.

S'a crezut cã se rãspãndesce aducãnd-o vãntul, seu cã

este produsul anumitelor impregiurări meteorologice seu a temperaturii.

Însă niște cercetări mai esacte asupra mersului bôlei au putut arăta, că totuș există ore-care legătură între bôlă și între căile de comunicații și s'a putut urmări infecțiunea diferitelor familii prin comunicațiune.

Bôla sémănă la început cu un catar nasal grav, însă frigul cu care începe, slăbiciunea generală, durerea de cap și de membrii, arată curând că avem de a face cu o bôlă mai gravă. Aceste semne se însoțesc totdeauna și cu o bronșită, producând o masă de flegmă galbenă și consistentă. La copii, bătrâni seu ofticoși, bronșita acêsta devine gravă și se complică și cu pneumoniă, care de multe ori devin mortale. Prin aceste complicațiuni crisa devine o bôlă de interes general, căci produce o ridicare însemnată a mortalității, așa încât suntem obligați să căutăm și măsuri generale pentru combaterea bôlei.

Însă nu eram de fel orientați despre aceea că unde există inimicul, ore în apă, în aer, în pământ seu pe corpul nostru : pricepeți dar ce importanță a avut descoperirea microbului seu.

Iată cum am procedat, pentru acêsta : am luat masele de puroi din scipat seu am atins cu un sac steralizat partea inflamată a pelitei mucoasei, și am făcut însemnări pe diferite substanțe nutritive. Asemenea am luat și puțin sânge dela bolnavi pe care l'am cultivat în acelaș mod, și în fine făcând autopsia la ómenii morți de influență, am luat puțin din toate organele bolnave, făcând însemnări și inoculând diferite animale.

Resultatul acestor cercetări este că am putut constata,

că de și se află la influență o asociațiune de mai mulți microbi, totuși o grupă de microbi semnători, care produc la epuri de casă o bătă febrilă, se află în cele mai multe cazuri. Aceiași microbi au fost apoi constatați mai târziu de dl Pfeiffer, asistent la institutul de bacteriologie din Berlin, și de d-nii Cornil și Chantemene la Paris.

Vedeți aici culturile, microbul și animalele infectate cu acest microb.

Din această descoperire reese că influenza este o bătă bacteriană. Examinand cum poate fi nimicit microbul, am aflat că căldura de 60°, acidul fenic 30, acidul boric cald 50 îl nimicesc cu siguranță, așa încât sunt convins că prin o antiseptă exactă vom pute preveni această bătă întoemai ea și alte bote infectiose.

Mersul botei este cel următor: microbul există mult timp, chiar după vindecarea influenței, în gură și în sânge, poate și în sudorea omenilor. Asemenea hainele și rufăria acestor omeni sunt pline cu acești microbi. Mai cu semă flegma, scuipatul omenilor bolnavi seu reconvalescenți vor conține masse enorme de microbi, aceștia vor intra prin spălare în apă și prin uscare se vor ridica cu praf în aer.

Fiind microbii influenței cei mai micș ce cunoscem și existând în masse enorme în fle-care urmă de scuipat și de praf din odaia unde a șezut bolnavul, va fi greu să scăpăm de a respira atari microbi. Totuși însă sunt convins că prin izolarea bolnavului, prin aceea că desinfecțăm sputele bolnavului imediat în niște scuipătore conținând acid fenic, prin gargarizare și infecțiuni nasale a bolnavului și chiar a sănătoșilor în timp de gripă cu a-

cid boric cald 50, prin aceea că nu ne expunem la contact cu mulți oameni în timp de epidemie, și ferindu-ne de contactul cu oamenii cu influență vom scăpa de această boală.

Mai cu seamă oamenii cu bronșite, ofticoși, bătrânii, și copiii ar trebui păziți în timp de influență, căci la aceste persoane gripa constituie o boală gravă.

DR. V. BABEȘ.

S U N T S I N G U R

*Sunt singur. — Toamna e târzie și frunzele ce cad murinde
Deșteaptă jalea-mă fără margini ce fără margini mă coprinde
Și ascultând cum bate vântul, cum tânguios strășina pică,
O! ce n'us, da să prind din aer un ciripit de rondunică.*

*Sunt singur. — Focul arde'n sobă, ș'arzând îmi spune-atât de mult
Că m'e și drag să stai cu dânsul și frivă par'că să'l ascult,
Căci prea dă glas durerii mele și 'n cadrul vieții mi te-arată
Fecioara sfântă și 'nțeleaptă, cum te-arătași întâiași dată.*

*Da, par'că eed și viața-mă tristă mi se părea atât de dulce....
Căci așteptând la gura sobei ca toți ai casei să se culce,
Când te-audeam venind spre mine, în vîrfurile pașilor prin sală,
Mi se părea că tot în juru-mi 'i-o fericire ideală;*

*Și 'n liniștea fermecătoare ce ne prindea fără de știre,
Robit d'o dulce sărutare, stam rob sub caldă ta privire,
Ș'a mea gândire 'nțelegând-o cum numai tu știi s'o 'nțelegi,
Intr'un ungher cu lampa mică înmărmuream ceasuri întregi.*

*Cât ne-am schimbat. — Tu'n altă parte 'ți-omori a ta copilărie,
Eu stai păturos la gura sobei d'o tăinică melancolie
Și din poema asta 'ntregită, din visul astei dulci iubiri
Nu ne-a rămas de cât durerea și umbra unei amintiri.*

H A M L E T

de

F. MALLEFILE

Don Juan este o poemă mai mare de cât toți Hamleții, toți Faustii, toți Lara, toți Manfredii din lume. Nu este unul din acei iconoclaști nebuni cari sunt nepioși către zeii poeziei, și se silesc să atenteze la maiestatea gloriei lor. Nu, nu e nimeni care să onoreze cu un cult mai călduros și mai pios aceste inteligențe omenești, nimeni care să fi ars pe altarele lor tămăia unei admirațiuni mai călduroase.

Devoțiunea mea nu merge însă până la felișism ; aduc reserve omagiului meu, și-mi păstrez dreptul de a-mi discuta credința. Ca locuitorii Olympului antic, aceste deități au părțile lor omenești, adică slăbiciunile lor, mărite încă de prostia miniștrilor lor, ierofanți obraznici care se fac ei înșiși, ex-officio, și fără a fi rugați, păzitorii templurilor lor, inițiatorii mysterelor lor, și trâmbișii renumelui lor.

Căi cei nobili, care uimesc privirile prin iuțimea lor, aridică, cu toate aceste, la fie-care pas, vârtejuri de praf ; ast-fel poezii par condamnați a târi o coadă pulberoasă de pedanți și de comentatori. Neam de sophiști zadarnici ! stângaci care vreți a merge a fund și vă inecați, încând cu voi pe acei care vă urmează, în Oceanul a cărui adâncime pretindeți a o măsura. Alhimiști bizari, cari aruncați en grămada, în al vostru cazan, metaluri prețioase sub pretext de a le sublimisa, și în loc de opera cea mare, nu faceți să iasă dintr'insul de cât fum ! Incercați a înțelege ce-va în esplicările lor ! În mâinile lor, operile cele mai frumoase se schimbă, în cât nu le mai poți cunoaște. Ferice încă de noi, dacă sub mânzelițurile lor putem încă regăsi desemnul primitiv !

Ce-aŭ făcut din Hamlet, de exemplul? Un nu știu ce visător, care 'și raționează scepticismul, un om care cere metafizice, cuvântul vieții, tipul însu-și al îndoelei, căci pân'acolo aŭ mers.

Și toate aceste din cauza aceluï monolog, pe atât de vag pe cât este de celebru: *To be or not to be, that is the question*. E desti-nul lucrurilor grele de înțeles de a fi înmormântate sub dispreț, sau exaltate până la delir de admirațiune. Sublimul său ridicolul, iată alternativa. Semnat de un nume obscur, acest monolog n'ar fi găsit pe nimeni, nu zic pentru a'l lăuda, dar chiar pentru a'l citi. Căzut dintr'o gură ilustră, a mers din ecourî în ecourî prin se-cole și răsună încă în gândirea neliniștită a timpului nostru.

Îi vine bine imaginațiunei de a avea aface cu noriî; în această poezie neguroasă, fie-care a putut vedea ceea ce-i plăcea. Dar a vedea într'inșii abstracțiunea unei realități, reprezentațiunea exactă și tipică o unui fenomen esențial, a unui obicei permanente, a u-nei afecțiuni generale a spiritului omenesc, este nebunia unei minți lipsite.

Pentru a găsi adevărul, nu trebuie să căutăm peste nouă țeri și peste nouă mări, ci mai simplu să examinăm lucrurile și să re-cunoaștem ce s'a pus în ele.

Hamlet vede pe tatăl său asasinat, tronul său usurpat, muma sa prostituată. A pierdut de o dată fericirea, puterea, încrederea, tot ce făcea mărirea soartei sale, și serenitatea sufletului său. Se întunecă, se întristează, e neliniștit, iritat. Cum însă tempera-mentul său lymphatic îi refuză energia necesară, visează în loc de a face treabă, meditează răsbunarea în loc de a săvârși. Ocasiunea ce caută, pe care o ar fi creat, dacă ar fi fost trebuință, un ca-cter mai ardent și mai hotărît, el o așteaptă, și așteptând-o 'și închide sufletul și, neputând face alt-ceva, se consumă el însu-și. Cere în veci reflecțiunei, și tot în zadar poveștele pe care i le refuză inspirațiunea. Caută în spectacolul mizeriilor omenestî con-solațiunii amare, și poate o scuză inerției sale. Ghemuit asupra lui însuși, pare a-și da drept sarcină de a constata inutilitatea mișcării. Dacă se face nebun, ca Brutus, cauza este mai puțin grija de a rătaici bănuelile inamicului său de cât cea de a-și as-

cunde lui însu-și rușinea nehotărârei sale. Nu-î lipsește nici timpul, nici mijlocul: are pe tyran la mână și sabia la cingătoare. Dér până în ultimul moment, acel chiar al morței sale, până s'îl împingă fatalitatea, mai fără voea lui, la o răsburare de aci înainte stearpă, el stă la indoială.

Eată cugetarea lui Shakspeare, dacă chiar o putem distinge în întunerecul formei. Nehotărârea, Hamlet întreg e în acest cuvânt.

Dar indoianța? De ce s'ar îndoi el? De ceal-paltă viață? Tatăl său se reîntorce din purgatoriul dinadins pentru a-î vorbi de datoria sa pe pământ? Umbra cea îngrozitoare și dragă 'î-a indicat-o, făcându-l să jure că și-o va împlini: ea este de a lovi pe ucigaș prin sabie, și prin cuvânt numai pe părtașa incestului, fiind-că 'î este mumă. Poate el oare să stea la îndoială despre realitatea crimei, despre dreptatea pedepsei? Nici chiar asta nu o poate face; a cercetat pe vinovați prin cătarea ochilor și prin grai, și strigătele conștiinței au confirmat destăinuirile mormântului.

Nu poate dar învinovați de nehotărârea sa de cât pe el însu-și. El cade sub greutatea inerției sale, slăbiciunii sale, desnădăjduirii sale personale, și nu sub sarcina vieții. Ved suferind într'ensul un om, nu omul.

Ce este comun între această soartă și soarta omenească?

Nu orî-ce om a pierdut o coroană; nu orî-ce om 'și-a vădut pe tatăl său cădând victimă a unei îngrozitoare nelegiuiri, 'și-a vădut muma luând pe ucigașul de bărbat a adona și de ucidere; nu toată lumea în fine are a suferi îndoita nenorocire a unei organizațiuni defectuase, și a unei situațiuni desperate.

Hamlet nu eate dar în nici un chip un typ, ci o individualitate.

Nu urmează de aci că facultatea de a crea typuri a fost refuzată divinului Shakspeare. Macbeth, care este însu-și am bițiunea; Othelo, intruparea gelosiei, sunt aci ca și Titania, Caliban și o întreagă legiune fantastică, pentru a proba că acest geniu universal, nu mai puțin întins de cât adânc, atinge după voința sa, toate antipodurile poeziei, scoborându-se în abisuri și suindu-se pe vârfuri cu pas tot atât de sigur, putând

să atingă ori-ce, de la generalisațiunile cele mai înalte până la capriciurile cele mai misterioase ale fantasiei.

Dar de obicei se plimbă în regiunile intermediare și îi place a evoca mai ales acele aparițiuni plutitoare care se depărtează și se apropie pe rând de cele două extremități.

Hamlet aparține acestei familii.

BONIF. FLORESCU

UMOR și SATIRĂ

Vitejia Ovreilor

Ci-că ar fi avut, de mult, și ovreii armata lor în țara românească, dar armată nu așa... glumă ; armată bună și vitează, că— așa merge vorba, — ei trăgeau cu pușca, și când o auziau pocnind, tot ei cădeau jos, strigându-și părinții și văitându-se c'au murit.

Intr'o zi au plecat să facă un marș militar.

La marginea unui sat, prin care trebuiau să trecă, au trimis pe un țăran să spue primarului satului că-l rógă să le dea vre-o câți-va dorobanți ca sa-î apere de câni, până ce vor trece dincolo de sat.

S'a dus țăranul de dus, dar de geabă, că primarul n'a vrut să trimeată nici un dorobanț.

Ce să facă ovreii ? S'au pus la sfat.

Unii : că ei se întorc îndărăt ; decă se dau câni la ei ? ce să facă ?... de or da cu pușca, te pomenesci că fac mórte, de n'or da îi mușcă... cum să iasă la căpătêi.

Alții : că să meargă mai înainte, și de s'or repezi câni, atunci s'o rupă îndărăt, că ziceau :

— Poți să fii ca să nu se dea ; du undi ști gustul chinului ; poți decă are să vêdă așa o armată mare, are să să sperii și are să fugă ; ci poți să știi ?

Alții iar : ca să treacă prin sat — că de s'or întorce, mai mare rușinea, rid români de ei—dar să nu vorbescă

nicî unul și să umble în vîrfurile degetelor ca să nu-î ațâțe, și nicî să se uite care-va în dreapta or în stînga, că poate da cu ochii de vre unul, și... „nu altă, dar poți să să sperii.

Fură fel de fel de păreri, dar hotărîră cu toții după asta din urmă.

Intrară în sat, merseră o bucată bunicică fără să li se întîmple ceva, de oare ce era pe la nămiești și fiind căldură mare, căinii dormiau pe la umbră; dar cum se nemeri că trebură să treacă o podișcă peste o mocirlă, și unul dintre ovrei, cum nu se uită nicî în dreapta nicî în stînga, nicî în sus nicî în jos, ci numai drept înaintea ochilor, se împedică și cădu; decă cădu, făcu sgomot și deșteptă doi căini mari, negri, cari dormiau alătura în niște bozi. BCU Cluj / Central University Library Cluj

Atât le fu ovreilor, până-i văzură repeșindu-se și îi auziră lătrînd, până intră spaima 'n ei, și apoi cari au fugit îndărăt au fugit, cari nu... or s'au făcut morți, or au intrat până 'n gât în mocirlă, or s'au pus jos și au început să sbiere ca din gura șarpelui.

Numai căpitan Leib, voinicios dar pușintichi cam fri-cos, care era călare pe un cal mare alb, a luat-o înainte cât a putut calul alergă și nu s'a mai uitat îndărăt, nicî nu s'a oprit până într'o pădure.

Cînd a intrat în pădure, fiind obosit, a scos șeua de pe cal și frăul, le-a pus jos, a lăsat calul să pască iarba iar el s'a așezat să se culce nițel la umbra unui copac mare...

— Nicî n'a apucat să închid o pichitură ochile și ci să veđi o hoț talharoi vină încet încet,—spunea căpitan Leib a doua zi cui vrea să-i asculte întîmplarea—ajunge

lângă mini și su uită lung ; iu l'am vuđut. dar am tueut ca să videm ci are să mai facă. Hoț talharoi a bugat mună in buzănar a miu, a luvat pungă și a bugat la buzănar a lui ; iu iar am vuđut, dar am tueut ca să videm, ci are să mai facă. Hoț talharoi a scos pălării din cap a miu și a umplut cu murdării și a pus iar la cap a miu ; iu am vėđut dar am tueut ca să videm ci are să mai facă... Hoț talharoi a pus pu urmă pintenī și a luat la fugă mare...

Atunci toemaī chind si videa chit o ghimilie de chibrit, m'am sculat și iu di jos și am strigat după el :

„O tu, hoț talharoi, dacă iu am fi șciut că ai să fugi așa, praf t'am fi fieut pungaș, magar ci ești !

DUMITRU STĂNCESCU

BCU Cluj / Central University Library Cluj

TE AI DUS

*Te-ai dus... și nu știu cum se face,
Că te aștept, ființă, iară
Dar vino, și redă-mă cea puce,
Omor'un dor din cale-afară.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Omoră !..... pôte te 'ngrozește
Cuvântu-mă rece, rupt din ghiță,
O, nu, căci inima-mă grăește :
Omor'un dor și dă o viață.*

Elena Ocrida

Ploescă

PRESA NOASTRA

Misiunea unui organ de publicitate este și trebuie să fie *adevărul, cinstea și lealitatea*. Ori-ce ziar serios trebuie să corespundă eminentemente acestei cerinți, reclamată de tot ce intră în cadrul *seriosului bunului și folositorului*. Invidia, calomnia și ver-o-similitatea și le însușesc toate ziarele șovăitoare, constituind acea ce se numește presă detestabilă.

La noi—când au apărut primele organe de publicitate—presa a fost temeinică și curată, nepătată de bólele murdare ale urei, fiind condusă de ómeni serioși și onestți; se aștepta ca acea fragedă încrecare să crească, să se desvolte, urmând, dacă nu un drum mai larg și mai accentuat intru cât privește moralitatea, cel puțin acelaș.

Din nefericire, lucrurile se schimbă, treptat cu înaintarea în vreme.

Ziaristica noastră—natural, parte dintr'ênsa—in loc de câștig, suferă pierderi enorme, și aceasta dintr'o singură cauză: alimentarca redacțiunilor cu tineri pătimași.

Aceștia, fie din lipsă de seriozitate, fie din alte cauze neprevăzute, strecoară informațiunii și articolașe blamatorii la adresa cutăruia sau alt-cui-va, fără ca *Directorul, sau redactorul șef* să aibă vr'o cunoștință, și aceștia din urmă, întrebați fiind, n'au alt răspuns de cât: *nu*

mă pot explica,—inserția având-o, de la colaboratorul X sau Y. Ei bine, regretăm că o spunem—aceasta constituie ridiculizare pentru dirigiorul ziarului și o discreditare a aceluși organ în fața opiniei publice.

* * *

Victima unor ast-fel de ciraci în gazetărie, victima unor ast-fel de calomnatori, victima unor suflete mici și netrebnice am căzut și noi.

Confrății de la *Panorama*, ziar radical—conservator polițist, și un măcelar, căruiia ezităm să face cinstea să-l numim „confrate“, a avut curajul a spune că, sub ocrotirea unor *nume distinse*, ne permitem a face *șantaj* și altele de soiul acesta.

O mărturisim că o ast-fel de purtare, nu numai că nu ne-a supărat, dar ne-a dat o mai mare încurajare în a munci virtuos și onest, căci lătratul unor câini lihniți nu face nici un rău nimănui, de cât auzului. Niște încriminări nedemne, niște invinuiri și colomniile ordinare, ca cele pornite din redacțiunea *panoramistului organ*, vor fi luate în serios numai de aceia ce formează noroicul oamenilor culti.

Pe noi, cari timp de trei-spre-zece ani, ne-am silit a menține aceasta publicațiune literară, fostă sub direcțiunea mult regretatului bard Alexandri : pe noi, cari am căutat a întemeia viitorul acestei reviste pe baze solide și morale ; pe noi, cari nici o dată măcar n'am eugetat a susține publicațiunea de față prin tertipurii și șantaj, cum se susțin ziarele ce ne acuză ;—pe noi, o spunem sincer—că nu ne-au jignit cătuși de puțin acele odioase

invinuirii. Ceea-ce ne indignează și ne face a regreta, e starea decăzută a sus-numiților confrăți.

Căci, saū că au făcut aceasta de bună-voe, saū siliți de gurii rele, au comis o calomnie, care numaț prestigiul nu li-l ridică. Dacă d-nii de la numitele ziare, vorbind despre noi, au vrut să arate lumii culte modul in care se susțin gazetele d-lor, atunci păcatul le este crtat, și nu le putem zicem de cât un : „Să vă fie de bine“.

Cetitorii noștri și acei ce ne încuragiază, credem, că au știut și vor ști să ne aprecieze. Le promitem aceeași strictetă în aparițiune, cât și îngrijirea deosebită ce-î vom da revistei „Generația Nouă“ de acum înainte.

* * *

Incă o dată : regretăm că în ziaristica noastră domnește *ușurința* și *invidia*.

Am dori o presă mai serioasă și mai scrupuloasă, un meseriaș de condei mai sincer și mai credincios misiunii sale ; fără aceste condițiuni pressa nu poate constitui a patra putere mare într'o țară.

Dacă confrății noștri de mai sus n'au știut aceasta, ceară consiliu de la „Timpul“, „Constituționalul“, „Voința Națională“, „L'Independance Roumaine“, etc. organe cari 'și înțeleg misiunea și credem că orî-cine din redactorii acestor ziare cumpătate, le va da lecții gratis.

„Generația Nouă.“

DRĂGUȚE FLORI

Drăguțe florî, v'ați veștejit
Din clipa'n care v'am răpit
De ce așea?..
Său poate fiind-că n'ați pornit
Să știe ea?..

Ce ? oare florile simțesc,
Și ele patime nutresc ?
Său poate știți,
Că ea / nici simte c'o iubesc, brary Cluj
De ofliți ?

Orî v'ați jignit că v'am furat
Din sîmul ei nemaculat
Dumnezeesc,
Și-acum la pieptu-mă agitat
Vă alipesc?..

Drăguțe florî, de este-așea
Vă voi trimite iar la ea...
Dar să'i vorbiți,
Cu toată suferința mea
Și voi o știți.

G. RUSSE-ADMIRESCU.

Despre pământurile nisipoase, îmbunătățirea lor.

Nisipul său silicea este formată din două elemente, cari sint : oxigen și un alt metal, ce se numesce *solicium*. Acest element se găsește mai curat în piatra numită silex, sau cremenea de pușcă. Silicea nu se topește în apă și nu poate fi descompusă de cât numai prin acid fluoric și fosforic.

Se cunosc că în pământ este nisip, când, amestecându-se cu apă, vedem că nu se leagă, adică nu se face cocă sau pastă.

Silicea este împrăștiată în pământ ; ea se află în toate pământurile în cătățime mai mare sau mai mică.

Acastă substanță nu este vătămătoare, când ea se află în mică cantitate ; ei, din contră, mărunțește pământul îl face să fie mai lesne de lucrat și mai priincios vegetațiunei plantelor. Când însă nisipul predomnesce într'un pământ, el face ca acel pământ să fie espus la secetă, fiind-că la cea mai mică căldură se perde apa ce el co-prinde.

Terenurile silicioase se amestecă cu greu cu îngrășă-minte, pe cari apa le spală și le trage în afară sau în centrul pământului, cea ce face ca pământul silicios sau nisipos să fie gunoît câte puțin, dară des.

Pământurile siliciose fiind foarte mărunte sau mișcătoare, ori spulberătoare, n'au nevoie de a fi arate des, fiind că prin arătura deasă, mărunțindu-se și mai mult, ar deven

vătămătore plantelor și rădăcinilor, le ar espune să rămână afară; de aceea, asemenea terenuri se lasă mai mulți ani, adesea ori pentru păsciune; în alte cazuri se tăvălugese după sămănătură spre a fi întărite și îndesate.

Pământurile silicioase au un avantajiu asupra celor argiloase, pentru că se pot lucra în ori-ce timp, fără ca arătura să fie vătămătore.

Terenurile silicioase și petroase au o valoare deosebită, după starea în care se găsește silicea într'ânsele și după proporțiunea în care se găsește această substanță în raport cu cele-l'alte elemente, din cari se compun terenurile arabile.

Când terenurile silicioase sunt formate din petriși mărunți mai cu seamă, valoarea lor este mai de tot nulă, fiind că nu se poate cultiva mai nici un fel de producțiuni într'ânsele.

Singurul cereal, care se poate cultiva cu oare-care succes în pământurile silicioase, este secara.

Aceste terenuri mai priesc: porumbului, hriscet sau grâului negru, inului și cânepii -când sînt mai puțin nisipoase: iar când sînt bine gunoite, se poate cultiva în ele rapița. Ca plante furagere, sau de nutreț isbutese în asemenea terenuri trifoiul încarnat și mai cu seamă trifoiul alb. Intre plantele prășitoare sînt: Cartofii și sfeclele, cari isbutese mai bine în asemenea terenuri.

Silicea se găsește mai cu seamă în cenușa măituturilor plantelor, asemenea se găsește și în cenușa cerealelor.

Îmbunătățirea pământurilor nisipoase.- Nisipurile sau pământurile nisipoase, coprinînd silice în cătățime mai mare sau mai mică, povățuim pe posesorii acestor pământuri de a le îmbunătăți și folosi după starea lor, după

cum sînt nisipurile : mai spulberătoare, sau mai virtuose, ori legate.

În cazul cînd stratul vegetal sau arabil este silicios, fără var, și cu un sub-sol sau cu un strat mai de desubt bogat în argilă, atunci se pot îmbunătăți prin arături adînci ; să introducă plugul adînc, să scoată la suprafață stratul de desubt și pe cel de d'asupra sa-l introducă de desubt. Arăturile acestea repetate, fac ca aceste straturi să se amestece bine, și de aci să se formeze un pămînt bun ; ba încă poate deveni perfect, decă se mai adaogă și gunoii sau îngrășeminte : asemenea pămînturi devin cele mai bune pentru cultura deosebitelor plante agricole.

În cazul cînd și stratul vegetal și cel sub-sol, sau de desubt, cuprind silice cu boabele mari, și e supus la spulberare prin vînturi, etc.; atunci este bine de a proceda la îmbunătățirea lor prin mijlocul pădurilor și al livezilor artificiale. Pentru împădurirea nisipurilor cea mai bună plantă, care crește repede, care dezvoltă un pivot ce strebate la adîncime straturile de nisip, este salcăm.

Ca exemplu, de ast-fel de împăduriri, amintim pe acelea făcute de învățatul horticultor și agricultor, vechi profesor, d-l Friderich Gronov, care cel dintîiu în țara noastră a introdus salcăm pentru îmbunătățirea și fixarea nisipurilor pe proprietățile principelui Stirbei, în județele Mehedinți și Doljiu, situate în apropiere de Dunăre. Apoi după acesta s'a și făcut plantațiuni de salcăm pe proprietatea Maglavitu în comuna Maglavitu de d-l inginer silvic T. Chivulescu și d-l silvicultor I. Mitchievic pe proprietățile satului Ciuperceni, Tunari, etc.,

unde salcâmul a isbutit în mod briliant. Natural, că procedeul acesta de îmbunătățirea nisipurilor, deși cere un timp mai îndelungat, însă cultivatorul nu pierde, fiind-că pădurea de salcâmi se face cu mici cheltuieli : și apoi când o taie, o poate desface cu preț bun, fiind-că salcâmul are diverse întrebuințări.

În pământurile nisipoase se poate planta și vița de vie, și isbutese de minune ; probă, plantațiunile făcute de d-l E. Munteanu inspector viticol la Cîmpereeni. Plantând vița de vie în nisipuri, mai are și marele folos de a nu se ataca rădăcina ei de filoxeră. Se mai pot îmbunătăți nisipurile și prin formațiunea livezilor artificiale, lăsate câțiva ani ca pășciuni pentru vite.

Trifoiul alb de nisip, amestecat cu alte semințe graminee, pot forma bune pășciuni. Prin armare, poate să ajungă cine-va de și cam târziu--a aduce pământurile nisipoase într'o stare rodnică sau fertilă prin *ajutorul arăturilor adânci, al împăduririlor și prin al pășciunilor.*

Într'un timp mai scurt se pot îmbunătăți nisipurile prin adăogarea materiilor organice (gunoiul, îngrășemintele organice) și prin al materiilor minerale (amendamentele, sau îngrășemintele minerale).

Dintre îngrășemintele organice, toate felurile de gunoieri, fie provenite de la ori-ce animale, sînt foarte bune pentru îmbunătățirea pământurilor nisipoase.

Dintre amendamente, sau îngrășemintele minerale, recomandăm marga sau marna văroasă ; sau, în lipsa acestei substanțe, se poate întrebuința calcarul sau varul. Aceste substanțe se pot transporta pe locurile nisipoase, răspândi și îngropa cu plugul prin arătură. Marnagiul,

saŭ adăogarea mărnei în pământ, ține un timp până la 10 ani și transformă nisipul dintr'un pământ, care era bun numai pentru cultura secarei, într'un pământ foarte bun pentru cultura plantelor cereale și leguminoase.

Maî pretutindenea, în apropiere de pământurile nisipoase, se află și pământuri mărnose, văroase și argiloase; ast-fel că se pot transporta cu carul ori pe ce timp al anului aceste substanțe, fără a costa așa mult. Acolo, unde este o cale ferată în apropiere, se pot transporta pământurile mărnose și de la depărtare maî mare prin calea ferată.

Uă altă cale, pentru a îmbunătăți pământurile nisipoase, este prin mijlocul plantelor prășitoare și al liveștilor artificiale.

Se scie, că în pământurile nisipoase isbutesc maî multe plante cereale, și leguminoase maî cu seamă. Nu voiu intra aici în amănuntele culturale ale acestor plante, ci mă voiu mărgini a arăta plantele și planul unui asolament intensiv, după care trebuie să urmeze aceste plante pe fie-care an, una după alta.

Iată acest plan :

- 1-iu an porumbul, varietatea maî bună (dinte de cal) cultivat pentru nutreț verde.
- 2-lea an Măzerichea saŭ horceagul, sēmănată cu trifoiul alb saŭ încarnat, cultivată pentru furagiū saŭ nutreț.
- 3-lea an Trifoiul încarnat pentru nutreț.
- 4-lea Cartofi daŭ o recoltă bună în Septembrie și în Octombrie.
- 5-lea an Ověz.
- 6-lea, 7-lea an Trifoiū violet, pentru nutreț verde saŭ uscat.
- 6-lea an Grăg.

Găsim nimerit ca, prin cultura acestor plante, să se poată îmbunătăți pământurile nisipoase ; adică : cultura

plantelor de nutreț leguminoase, cari contribuie foarte mult a concentra mai multe materii organice în pământ ; permite ca pământul să fie cutreerat de animale pentru a pășciuna în timp de 7 ani și în fine, când pământul s'a îmbunătățit, în al 8 an pune grâu.

Posesorii pământurilor nisipoase cu cultura acestor plante au puține cheltueli de făcut ; cea mai mare cheltuială, care trebuie să o facă pentru început, constă în facerea unor locuințe sau grajduri pentru animale și în cumpărarea mai multor soiuri de animale de lapte și de reproducțiune ; fiind-că acest sistem de cultură reclamă mai mult păstoria de cât plugăria. Așa dar, ajungem încetul cu încetul prin alianța agriculturii pastorale și a pădurării, se îmbunătățim pământurile nisipoase. Nu trebuie bani mulți pentru a face o astfel de îmbunătățire, și devisa cultivatorului trebuie să fie, de a avea puțină răbdare, a aștepta mai mult timpul să lucreze, de cât banul.

* * *

Acest din urmă sistem 'l recomandăm cultivatorilor din Goicea Mare, cari ne au făcut mare onoare de a ne consulta asupra agriculturii ameliorante. Nenorocirea mare însă, de o dată, o va întâmpina din lipsa semințelor de plante ce recomand pentru nisipuri. Această greutate se va ușura de la anul, când societatea pentru înaintarea agriculturii și științelor naturale, ce am fondat în acest an se va mărgini nu numai în a da sfaturi, ci și a răspândi și introduce semințe de plante prielnice pentru diverse pământuri ce avem în țară.

I. Păscreanu.

Intr'o Cafenea

Pace peste tot... și timpul e trecut de miezul nopții.
Pe la geamuri, amortirea de lumină se arată;
Stelele 'ndiamantate se rotesc pe 'ntinsul bolței
Și rețeaua argintie din natură-î nemișcată.

Prin perdelele murdare ale unei cafenele
Niște slăbănoge raze, par'că, mai scânteie încă....
Doar'accasta-î luminată... Numai ea'ntre toate cele
Mai ascunde vr'o șoptire în tăcerea cea adâncă.
Da, orău intr'ênsa oamenii, însă ei e peste fire
Ca să n'aibă vin și, poate, vr'o pierdută de fomee;
Povestirile 'ntre dênșii fac o lungă fericire,
Dacă vinul și femeia orî ce vorbă le-o închee.

La o masă încărcată de mâncări și băntură,
Șade-un cârd de pierde-viață și-o copilă obosită,
Care-abia le mai aruncă slaba ei căntătură,
Ce de toți, câți stau acolo, prididelnic e dorită.
— «Laurin», zice unul, dă-mi obrazul tîu odată
«Să-l sărut și somnul ăsta simt că repede va trece;
«Voiu simți că foc cuprinde cuvântarea-ți de altă dată...
«Până'n ziuă, lângă tine, ca un rege voiu petrece...»
— «Lasă-ți mâna să-mi coprindă gâtul meu, zicea un altul,
«Și-o pusderie de visuri, prea iubită Laurină,
«Vor porni, viind la mine, aurii din prea înaltul
«Bolților inchipaite... Viața mea ți se închină...
«Voiu simți că o minută, lângă tine stând ferice,
«Vecînicia s'o coprindă nici-o dat' ar fi în stare,
«Și misterul,- despre care pe de-a drept nimic se zice—

«L'oiu' afla cu ușurință într'o dulce sărutare!»

Tot așa urmau *don-juanii*: unul cere să-î sărute
Mâna-î albă ca zăpada, altul peru-î mătăsos..
Dar, când buzele pe fața-î se-alipiau pe întrecute,
Se-auzi un glas, la ușă, trăgănat și dureros:
««Din bogata voastră masă, să împărtaşese un strop,
«Și în urmă, cât de iute, voiu' pleca cu mulțumire....
««Saiu' de nu, silit de lipsă, s'ar putea ca să-mi îngrop
««Rămășițele bețrâne cu a soarelui ivire!..
««Când am fost ca d-voastră, poate m'am hrănit de vise
««Și în fructul căsnicieî am crezut să am un reazem;
««Dar, a veciniciei stavilî pe de-a'ntreg fiind deschise,
««Dintr'o viață de iluzii n'a rămas de cât un blasfem!..
Toate inimile acelea, reci ca sloiul cel de gheață,
Se'nmuieră.... Și din vorba cerșetorului bețrân
Când văzură că se naște o necunoscută viață
Pentru oi, se'nduioșară și în lacrimi se'ngân.
«Haî! urmează-ți povestirea, zise unul ce-î mai teafăr,
«Sdrențuit iți e vestmintul, dar ca suflet ești un sfint;
«Stea apusă pari, ca formă; dar, ca inimă, luceafăr,
«Și atingător ne pare durerosul tēu cuvint..»

—Da, prea tēnēr și ca vėdov de când lumea cū fusesem!..
O copilă-mi rămăsese: —fructul căsnicieî mele
De un an și nouē zile, —și nădejdea îmi pusesem
Numai într'ēnsa să m'ajute 'n vremea bețrâneței grele;
Cumpėrasem o flașnetă și când fata sta să crească,
Colindam pe strade vecinie... o 'nvėțasem să-mi aducă
Banul ce-l dedea vro unul cu vre-o inimă cerească,
Dar o boală nemiloasă deodată mă apucă.
Am zăcut doui ani de-rândul și pianul, stăpânirea
Pentru dări l-a luat și altul poate că mi-l stăpâneste!..
Fata se făcuse mare, și-î crecuse și simțirea;
Eū vedeam, pe zi ce merge, mai puțin că m'ngrijește.
Dar se speriasse poate, de atăta chinuire
Și într'o zi deschis-am ochii făr'a fi pe lângă mine;

Drumul apucat și-acuma nu'l cunosc, și fără știre,
Am rămas ducându-mi traiul într'o viață de suspine!

Laurina se roșește, fruntea tainic i-se-apleacă

Tainic sufletul o doare și florii o muncesc...

Vru ca să vorbească, droaia de suspine o înecă..

Spre bătrân cu lăcomie, ochii îi încremenesc..

—«Fica d-tale, tată, se numește Laurina

«Și cu lacrimile 'n față te privește lung și trist!

«Rana neaverei, iată cum se definește vina..

«E 'n zadar, căci pentru tine eă, ca fică, nu exist.

«Și o pătură pe ochi-mi se depune, mă orbește!..

«Drept în față-ți o priviro, ca a mea, insultă este.

«Cugetarea-î pustiită, iar simțirea 'nțelenește

«Și o vorbă de ertare n'am în clipele aceste.

«Tată, m'-am făcut din visul mândru al copilăriei

«O spasmodică trădare spre 'nclinările înalte;

«M'am vândut cu corp și suflet și 'n întreaga vecinicie

«Nu pot crede că ertare ași mai dobândi încalte.

«Sentimentele vândut-am ori și nnde, ori și cui...

«Vițiu s'a prins în mîncă mai grozav ca 'n ori și cino...

«La iubirea ta de tată parte pentru mine nu-i,

«Căci ce parte la copila, ce-î ca mine, se cuvinei!?

«Am cercat să capăt alt-fel pânea mea prin lumea largă;

«Am primit noroi în față, vorbele batjocorite,

«Și iluziile mele începură să se spargă;

«Sentimentele spre vițiu și rușine's prăvălitate.

» Ah! ce greu mă simt în față-ți mi-î rușine, mi-î rușine !!.

» Sub piciorul tău mă lasă ca să cad și fără milă

» Mă sdrobește: — dulce-i moartea ce primi-voi de la tine...

» Am nesocotit mișelnic tot ce-i sfânt într'o copilă»

Pe sub genele stufoase ale bietului părinte,

Se scoboară două lacrimi și în brațe o cuprinde;

Sărutări nevinovate curg din gura lui ferbinte,—

Pe când tinerii de rochie fie-care o întinde.

—«Oh nenorocită fică, de cât astă viețuire

Pecătoasă și murdară și ești chin omoritor,
Să fi preferat mai bine să te întorci cu mulțumire
A fi fca cea onestă... fca unui cerșetor...»
Și cu mâna tremurândă o apucă cu tărie,
O măi strânse viu la sinu-i de părinte iubitor:
«Reîntoarce-te ... vedea-vei cât de bine o să fie,
Chiar de-i fi de-aci 'naiute fca unui cerșetor» :

Și plecat-au împreună, jeluind, și el și dânsa.
Când perdeaua ridicară tinerii ea să privească...
Dacă focul de părinte focul tineresc învins-a,
Soarele, din straiu-î vinet era gata să pornească.

G. Ruse-Admirescu.

AD. LEUCONOEN

(După Horatiu)

*O, Leuconoen, dat nu-ți este ție
Să 'nțelegi sfârșitu-ți sau sfârșitul meu ;
Crezi că afli ceste în astrologie ?
Babilonul minte... Nu cerca !... E greu...*

*Suferă măi bine ori și ce 'ntâmplare
Chiar și dacă Joe multe ernă ți-a dat,
Sau pe cea din urmă ce acuma are
Să sdrobească valuri ce de moarte-o bat ;*

*Pritocește-ți vinul... crede-mă că-ți bine,
Nu căta să afli ce e 'n viitor,
Folosește ziua care nu măi vine
Și puțin te 'ncrede zilelor ce'n sbor,*

*Rând în rând pe capuși au să treacă 'n grabă
Făr' să știți ce aduce : rău sau bucurie...
Ca să afli taina viaței—grea podoabă—
O, Leuconoen dat nu-ți este ție !.*

A. NAUM—Ploescă.

BIBLIOGRAFIE

A apărut. **Cursul elementar de muzică pentru usul școalelor în genere** de **Constantin M. Cordoneanu**.

Cursul complet este divizat în patru broșuri, pentru 4 ani de studii. Fie-care parte conține până la 50 pagini însoțite de exercițiile necesarii și mai multe cântece scolare.

Fie-care broșură se vinde pe prețul de un leu, și se află de vânzare la toate librăriile din țară.

Deposit general la librăria Graeve în București.

* * *

A apărut, „**Higiena cântărețului**”, lucrare de mare folos pentru cântăreți, profesori, preoți, predicatori, avocați, doctori și oratori, și pentru orî-ce om care dorește să profite de excelentele consilii ale doctorului L. A. Sigond.

Se află de vânzare la toate librăriile din capitală și județe, pe prețul de 2 lei exemplarul. Deposit general la librăria Graeve, în București.